

[Tholstrup.]

Man kunne spare alt dette, så rigspolitiet ikke alene kunne indskrænkes med 400 mand, men måske med 400 mand til, som går og spilder deres tid med dette her. Men det er jo ikke engang alle de pæne rejsende, der bliver sat i kartotek, for alle de, der overnatter hos private mennesker eller på skoler eller er med større rejseselskaber, de kommer heller ikke på hotelblanketter. F. eks. kommer politiske flygtninge jo ad hemmelige kanaler ind i landet og overnatter hos venner, for at det netop ikke skal komme frem, hvor de har været henne. Vi ved jo fra beretninger, at store politikere som Lenin og Trotzky har opholdt sig her i landet på et vist tidspunkt, uden at politiet har vidst det. Hvis det havde været lettere at bo her i Danmark, havde Clementis måske haft en chance for at flygte hertil og være her i landet et stykke tid, inden hans fjender fandt ham og fik ham i fængsel. Det er forkert, at man ikke gør det så let som muligt for folk af Clementis' slags, som tilsidst ryger uklar med magthaverne, at få ophold i nabolandet. Der kan være Clementis'er f. eks. i Polen, som gerne vil til Danmark ukontrolleret, men de ved, at her står politiet parat på samme måde som andre steder, og så ved de, at det sund er lukket. Det kan altså betyde, at folk ligefrem må ende ved dødsdommen, den, som hænger over Clementis' hoved i dag, fordi han ikke har haft chancer for at flygte ud af landet. Lad os åbne muligheder for, at så mange som muligt kan søge et fristed i vort land.

Aksel Larsen: Uden hensyn til, hvem der er justitsminister, uden hensyn til, hvor ofte der er skiftet justitsminister i løbet af det sidste år, og uden hensyn til, hvilket parti der stiller justitsministeren, skal jeg på mit partis vegne bemærke, at vi efterhånden er blevet trætte af legen og derfor vil akkviescere ved det her fremsatte lovforslag på een betingelse: at ministeren gør sig selv og offentligheden og folketingets formand den tjeneste at sørge for, at vi slipper for at få den fantastisk knudeede titel på lovforslaget. Det må dog være muligt, når man gennemfører ændringer i love herinde, at lade i det mindste titlen optrykke, således at man slipper for disse omstændelige titler, som vi har at slås med også i dette tilfælde.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for deres bemærkninger om dette lovforslag.

Til det ærede medlem hr. Hans Hækkerup vil jeg sige, at når jeg ikke har afgivet noget

bindende løfte til landstingets udvalg, er det, fordi jeg altid synes, det er lidt farligt ligefrem at binde sig; men som det vil fremgå af de bemærkninger, jeg fremsatte i landstinget, har jeg netop været interesseret i at få en ny fremmedlov såsnart som overhovedet muligt. Jeg forsøgte allerede ved min tiltræden at rette et angreb på fremmedlovens § 14, som jeg synes er yderst utilfredsstillende, men under hensyn til den begrundelse, der blev givet sidste år, og under hensyn til, at situationen er nogenlunde den samme i år, synes jeg, jeg har måttet affinde mig med det. Justitsministeriet foreslog sidste år de to års forlængelse, fordi man regnede med, at det skulle nok tage disse to år, som det altså også vil komme til at tage. Jeg kan oplyse, at jeg har modtaget det meste af betænkningen fra polititudvalget i korrektur, således at der virkelig er udsigt til, at denne del af begrundelsen skulle være klarlagt i løbet af ganske kort tid.

Det ærede medlem hr. Steen havde en principiel betænkelighed vedrørende den blanke bemyndigelse til pasgebyrets forhøjelse. Det er jo udelukkende praktiske grunde, der har bevirket, at man har villet indsætte denne bestemmelse her, og jeg tror ikke, den vil volde nogen skade. Justitsministeriet vil — her tror jeg at jeg næsten kan give et tilsagn — være meget forsigtigt med at forhøje gebyret udover de omkostninger, som udfærdigelsen af passet medfører.

Det ærede medlem hr. Tholstrup oplyste, at han i sin tid, da han skulle have sit første pas udfærdiget, betalte 1 kr. Det kan have sin rigtighed, idet reglen nemlig var, at man udenfor København i henhold til den gamle plakat af 21. juli 1815 skulle give 48 rigsbankskilling for et pas, og det svarede til 1 kr. På den tid var pasgebyret i København anderledes, det var højere. Den 1. august 1922 fastsatte man i justitsministeriet den ensartede pris af 3 kr. for provinsen. Senere hen, den 30. marts 1940, blev prisen for hele landet fastsat til 3 kr. Der gjorde sig tidligere en vis forskel gældende indenfor og udenfor København. Den undersøgelse, der blev anstillet bl. a. i forbindelse med spareudvalget af 28. april 1950, har imidlertid vist, at disse 3 kr. dækker ikke udgifterne, og det er grunden til, at man har søgt gebyret forhøjet. Jeg kan oplyse, at man f. eks. i Københavns amts nordre birk har udregnet udgifterne til 3 kr. 72 øre. Dette forslag om 5 kr. er naturligvis ikke blevet til uden en omhyggelig undersøgelse hos de myndigheder, der har med pasudfærdigelsen at gøre. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at udgifterne til